

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 46/2023-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátkou JUDr. Vierou Strakovou, Námestie legionárov 5, Prešov, proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 5 Co 179/2018 z 5. septembra 2019 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7 Cdo 35/2020 z 24. augusta 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. decembra 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 179/2018 z 5. septembra 2019 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 7 Cdo 35/2020 z 24. augusta 2022 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušiť a vec vrátiť dovolaciemu súdu na ďalšie konanie.

2. Predmetom sporu o určenie vlastníctva medzi obcou Terňa (ďalej aj „obec“ alebo „žalobkyňa“) a sťažovateľom boli pozemky v katastrálnom území obce, ktoré vznikli postupne odčleňovaním z pôvodnej parcely evidovanej v pozemnoknižnej vložke. Sporné nehnuteľnosti (resp. pozemok,

z ktorého vznikli) boli najskôr konfiškované pôvodnému vlastníkovi a prešli do vlastníctva štátu, neskôr v 90. rokoch prešli do vlastníctva obce na základe delimitácie. Po delimitácii sa obec stala v rámci reštitučných zákonov povinnou osobou a s pôvodným vlastníkom ako oprávnenou osobou uzavrela dohodu o vydávaní nehnuteľností. Za pozemky, ktoré v rámci reštitučného konania nebolo možné pôvodnému vlastníkovi vydať, bola vyplatená finančná náhrada.

3. Obec v procesnom postavení žalobkyne sa žalobou o určenie vlastníctva podanou na Okresnom súde Prešov (ďalej len „okresný súd“) domáhala určenia vlastníctva k pozemkom, ku ktorým je ako vlastník v katastri nehnuteľností evidovaný sťažovateľ. Obec tvrdila, že vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam získala na základe delimitácie a že tieto parcely síce boli predmetom reštitučného nároku pôvodného vlastníka, no v rámci dohody o vydaní nehnuteľností neboli vydané, ale bola za ne vyplatená finančná náhrada. Sťažovateľ naproti tomu tvrdil, že nehnuteľnosti do svojho vlastníctva získal na podklade kúpnej zmluvy v roku 2008 od pôvodného vlastníka, ktorý bol v tom čase ako vlastník riadne evidovaný v katastri nehnuteľností, a vklad vlastníckeho práva sťažovateľa na podklade tejto kúpnej zmluvy bol katastrom nehnuteľností riadne povolený a zapísaný.

4. Okresný súd po vykonanom dokazovaní listinnými dôkazmi, výsluchmi, znaleckým posudkom a kontrolným znaleckým posudkom rozhodol rozsudkom č. k. 25 C 163/2009 z 31. mája 2018 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) tak, že tam konkretizované nehnuteľnosti určil do vlastníctva obce. Okresný súd v podstatnom uviedol, že vzhľadom na zistené skutočnosti, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania, predložených listinných dôkazov stranami konania a dvoch znaleckých posudkov, z ktorých kontrolný náležite ozrejml všetky odborné otázky a potvrdil správnosť pôvodného znaleckého posudku, okresný súd nemal žiadne pochybnosti o tom, že vlastníkom spornej nehnuteľnosti je na základe delimitácie obec. Okresný súd, ako aj znalec v kontrolnom posudku uviedli, že „... hrubého pochybenia sa dopustil kataster nehnuteľností, keď namiesto výmazu poznámky v evidencii nehnuteľností, že majetok, ktorý vlastnil pôvodný vlastník bol vyporiadaný Dohodou medzi vládou ČSSR a vládou USA o vyporiadaní určitých otvorených nárokov a finančných otázok z 29. januára 1982, bez toho aby došlo k zmene vlastníckych práv k týmto nehnuteľnostiam, zaviedol hluchý [REDAKOVANÉ], odvolávajúci sa práve na túto Dohodu pod položkou výkazu zmien 21/92. Je zrejmé, že výmazom poznámky nemôže nikto nadobudnúť vlastnícke právo. Napriek všetkému žalovaný tvrdí, že práve týmto pôvodný vlastník vlastnícke právo nadobudol. V tomto liste vlastníctva uvedené rozhodnutia pozemkového úradu sa k daným nehnuteľnostiam ani nevzťahujú a nemohli byť nadobúdacím titulom pre nadobudnutie vlastníckeho práva.“. Okresný súd tiež konštatoval, že pôvodný vlastník mal k sporným nehnuteľnostiam jasné rozhodnutie pozemkového úradu, že je síce oprávnenou osobou v zmysle reštitučných predpisov, avšak vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam sa mu nepriznáva. Pôvodný vlastník na tomto základe požiadal o finančnú náhradu, ktorá mu bola vyplatená. Na tomto základe okresný súd uzavrel, že sťažovateľ nemohol nadobudnúť vlastnícke právo od nevlastníka. Vo vzťahu k návrhom sťažovateľa na vykonanie dokazovania okresný súd uviedol: „Znalecký posudok... doplnok k tomuto znaleckému posudku, ako aj kontrolný znalecký posudok jasne a prehľadne poukázali na sporné otázky... Súd nemal dôvody pochybovať o znalcoch, predovšetkým za situácie, keď sa aj znalec v kontrolnom znaleckom dokazovaní jednoznačne vyjadril, že závery pôvodného znaleckého posudku boli správne. Súd teda vychádzal zo záverov znaleckých posudkov a rozhodol tak ako je

uvedené vo výroku tohto rozhodnutia. Každé ďalšie dokazovanie by podľa súdu bolo zbytočné a neúmerne náťahujúce už aj tak dlhotrvajúce konanie. Išlo predovšetkým o návrhy žalovaného na výsluch svedkov, ktoré súd z dôvodu hospodárnosti zamietol. Súd vo veci vypočul vedúceho pozemkového úradu v čase vykonania reštitúcií a mal za to, že nebolo potrebné vypočúvať iných pracovníkov pozemkového úradu.“

5. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v merite veci potvrdil, výroky o trovách konania zrušil a v tejto časti vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

K odvolacej námietke, ktorú sťažovateľ prezentoval aj v konaní na okresnom súde, že delimitácia majetku zo štátu na obec je neplatná a malo ísť o reštitúciu, krajský súd uviedol, že „*Súd prvej inštancie správne vyvodil, že ide o nepochopenie veci zo strany žalovaného, nakoľko pri delimitácii, teda prechode majetku zo štátu na obec nedochádza k prevodu majetku na základe zmluvy, ale k prechodu majetku zo štátu na obec na základe zákona číslo 138/1991 Zb. Tento zákon určil aký majetok z vlastníctva štátu má prejsť na obce, tak ako tomu bolo aj v danom prípade. Majetok československého štátu v správe MNV Terňa prešiel na základe delimitácie na obec Terňa. Obec sa potom v prípade uplatnenia reštitučných nárokov stáva povinnou osobou namiesto štátu. Neznamená to však, že prevod majetku zo štátu na obec je neplatný.“*

6. Vo vzťahu k vykonanému znaleckému dokazovaniu odvolací súd konštatoval, že rovnako nemal žiadne pochybnosti o vlastníctve žalobkyne, ktorá toto vlastníctvo nadobudla delimitáciou. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na to, že z kontrolného znaleckého posudku vyplýva, že hrubého porušenia sa dopustil kataster nehnuteľností, keď namiesto výmazu poznámky (o dohode z roku 1982, pozn.) v evidencii hnutelnosti zaviedol hluchý list vlastníctva, odvolávajúc sa práve na túto poznámku. Aj odvolací súd zastával názor, že výmazom poznámky nemôže nikto nadobudnúť vlastnícke právo. Rozhodnutia pozemkového úradu uvedené v liste vlastníctva sa k sporným nehnuteľnostiam nevzťahujú a nemohli byť titulom pre nadobudnutie vlastníckeho práva. Pôvodný vlastník mal skutočne vo vzťahu k predmetným nehnuteľnostiam jasné a platné rozhodnutia pozemkového úradu č. k. 1653/92-Šp/148, ktoré ale uvádzali, že je oprávnenou osobou, no vlastnícke právo sa mu nepriznáva. Uvedomujúc si danú skutočnosť, oprávnená osoba požiadala o finančnú náhradu, prípadne o náhradné pozemky za dané nehnuteľnosti, čo aj dostala. Pôvodný vlastník teda musel mať vedomosť o tom, že nie je vlastníkom sporných nehnuteľností, keďže rozhodnutie pozemkového úradu, ktoré bolo uvádzané ako nadobúdaci titul, neobsahovalo ani len podobné číselné označenie, ako majú sporné pozemky. Na strane pôvodného vlastníka nemohla existovať ani dobromyseľnosť vo vzťahu k tomu, že je oprávneným vlastníkom, resp. držiteľom sporných pozemkov, keďže od roku 2001 za tieto neuhrádzal obci žiadnu daň a obec o jeho vlastníctve nemala vedomosť. Napokon krajský súd uviedol, že sťažovateľ nemohol nadobudnúť vlastníctvo ani vydržaním, keďže určovacia žaloba bola podaná v roku 2009.

K námietke sťažovateľa, že okresný súd nevykonal dôkaz výsluchom svedkov s cieľom preukázania hodnovernosti údajov v katastri nehnuteľností, odvolací súd uviedol, že v konaní sa dostatočne preukázala skutočnosť, že konkrétne údaje v katastri hodnoverné nie sú, a preto nebolo potrebné predvolať navrhovaných svedkov.

7. Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel dovolání podle § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) a c) Civilního sporového řádku (dále jen „CSP“). Dovolání podle § 420 písm. f) CSP odůvodnil tím, že odvolací soud konal v jeho nepřítomnosti, nenariadil pojednávání a neumožnil mu vyjádřit se k celé věci před odvolacím soudem. Stěžovatel též namíтал, že krajský soud nezopakoval, resp. nedoplňil dokazování výsluchmi svědků, kterých navrhol vypočít (zamestnanci okresního úřadu, pozn.), ako i to, že všeobecné soudy sa nezaoberali listinným dôkazom – dohodou o vydávaní nehnuteľností medzi obcou a pôvodným vlastníkom. K tejto časti dovolania najvyšší súd uviedol, že v sťažovateľovej veci procesná povinnosť nariadiť pojednávajúce (§ 385 ods. 1 CSP) krajskému súdu nevznikla, pretože v sporovom konaní sa plne aplikuje zásada koncentrácie konania, na základe ktorej stranám sporu vznikla procesná povinnosť koncentrovať dôkazy v zásade v rámci prvoinštančného konania, a keďže sa odvolací súd stotožnil so skutkovými a s právnymi závermi súdu prvej inštalácie, nevznikli žiadne sporné skutočnosti alebo okolnosti, ktoré by mali byť v rámci odvolacieho konania predmetom dokazovania, a zároveň neexistoval ani žiadny konkrétny verejný záujem. V nadväznosti na námietku, že krajský súd nezopakoval, resp. nedoplňil dokazovanie, najvyšší súd uviedol, že dôkazy, ktoré sťažovateľ navrhol vykonať, ani najvyšší súd nepovažoval za také, ktoré by mali zásadný vplyv na posúdenie skutkového stavu. Navyše súdy oboch inštalácií sa s nevykonaním navrhovaných dôkazov náležite vysporiadali. Pokiaľ sťažovateľ namíтал, že krajský súd sa nevysporiadal s listinným dôkazom – dohodou o vydávaní nehnuteľností medzi obcou a pôvodným vlastníkom, najvyšší súd poukázal, že rozhodnutie súdu prvej inštalácie a potvrdzujúce rozhodnutie krajského súdu tvoria jeden celok, pričom okresný súd vychádzal pri rozhodovaní aj zo znaleckého posudku, ktorý sa podrobne zaoberal pozemkami vydanými na podklade uvedenej dohody pôvodnému vlastníkovi.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP (právná otázka, ktorá ešte nebola riešená, pozn.) najvyšší súd uviedol, že otázka vymedzená sťažovateľom, „*ktorý z nadobúdacích titulov v rámci § 132 Občianskeho zákonníka má prednosť, nakoľko vlastnícke právo je možné nadobudnúť aj na základe zákona ako aj na základe kúpnej zmluvy*“, nebola otázkou, na ktorej by odvolací súd založil svoje rozhodnutie. V sťažovateľovej veci nešlo o kolíziu nadobúdacích titulov, ale o preukázanie skutočnosti, že jeho právny predchodca nebol vlastníkom, a teda nemohol na sťažovateľa kúpnu zmluvou previesť vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam.

Napokon sťažovateľ ako dovolací dôvod uviedol, že odvolací súd sa pri posúdení právnej otázky, na ktorej založil svoje rozhodnutie, odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu [§ 421 ods. písm. c) CSP], avšak v dovolaní žiadnu rozhodovaciu prax neuviedol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Ústavná sťažnosť je rozdelená do dvoch častí. Prvá časť je odôvodnením porušenia práva na spravodlivý proces a sťažovateľ v nej opäť vyjadril presvedčenie, že odvolací súd mal nariadiť pojednávajúce, na ktorom by boli vypočítaní svedkovia, ktorých navrhol – pracovník pozemkového úřadu, ktorý vypracoval dohodu o vydávaní nehnuteľností, a pracovníčka pozemkového úřadu, ktorá sa danou agendou v tom čase zaoberala. Podľa názoru sťažovateľa tým, že okresný súd ani krajský súd týmto návrhom na vykonanie dokazovania nevyhoveli, porušili jeho základné právo na spravodlivý proces.

9. V ďalšej časti sťažovateľ odôvodňuje porušenie základného práva vlastníť majetok tým, že všeobecné súdy sa nezaoberali listinným dôkazom – dohodou o vydávaní nehnuteľností medzi pôvodným vlastníkom, resp. oprávnenou osobou a obcou, ktorá bola následne pozemkovým úradom schválená.

10. Ťažiskom argumentácie sťažovateľa je tvrdenie, že kúpna zmluva, na základe ktorej nadobudol sporné nehnuteľnosti, bola katastrom riadne zavkladovaná, teda jeho právny predchodca bol riadnym vlastníkom. Pokiaľ aj kataster nehnuteľností urobil chybu, ako to všeobecné súdy konštatovali, nemôže byť sťažovateľ za také konanie sankcionovaný v podobe straty vlastníctva. Sťažovateľ tvrdí, že nehnuteľnosti boli pôvodnému vlastníkovi skonfiškované, a preto nemohli byť predmetom delimitácie, ale mali byť predmetom reštitúcie. Napokon tak ako v dovolaní, aj v ústavnej sťažnosti prezentoval teóriu, že v jeho prípade ide o kolíziu nadobúdacích titulov (delimitácia na strane žalobkyne a kúpna zmluva na strane žalovaného).

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie o porušení práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) a práv majetkového charakteru (čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 1 dodatkového protokolu) napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu o určení, že vlastníkom sporných nehnuteľností je žalobkyňa. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol.

III.1. K namietanému porušeniu práv rozsudkom krajského súdu:

12. V rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti ústavný súd so zreteľom na sťažovateľom uplatnenú argumentáciu konštatuje, že ústavnú sťažnosť je potrebné v tejto časti odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie ústavným súdom podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

13. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti predniesol argumenty totožné s námietkami uplatnenými v odvolacom, ale aj dovolacom konaní (najmä namietal, že neboli akceptované jeho návrhy na vykonanie dokazovania).

14. Najvyšší súd sa v napadnutom uznesení (hoci ním dovolanie sťažovateľa odmietol) všetkými relevantnými námietkami sťažovateľa podrobne a ústavne udržateľným spôsobom zaoberal.

15. Berúc do úvahy závery napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom opakovane predostiera argumenty, ktoré už boli najvyšším súdom riadne vyriešené, a teda v tomto smere bola právam sťažovateľa ústavnoprávna ochrana (čl. 127 ods. 1 ústavy) poskytnutá.

16. Navyše sťažovateľ k ústavnej sťažnosti kópiu napadnutého rozsudku krajského súdu nepriložil napriek tomu, že kópia právoplatného rozhodnutia, ktorým malo dôjsť k porušeniu práv, je obligatórnou náležitosťou, a to podľa § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde. V záujme zachovania princípu hospodárnosti a rýchlosti konania ústavný súd na odstránenie tohto nedostatku sťažovateľa nevyzýval a napadnutý rozsudok dohľadal z verejne prístupných zdrojov.

Pozornosti ústavného súdu tiež neuniklo, že k elektronickému podaniu sťažovateľa bolo priložené splnomocnenie z 1. decembra 2022, ktoré nebolo podpísané zaručeným elektronickým podpisom sťažovateľa, pričom transformáciou listinného dokumentu splnomocnenia podpísaného sťažovateľom do elektronickej podoby (naskenovaním) bez vykonania zaručenej konverzie došlo k strate účinkov pôvodného listinného dokumentu, rovnako ako pri vyhotovení fotokópie z originálu listinného splnomocnenia. Splnomocnenie nebolo dodatočne doručené ústavnému súdu v origináli poštou ani osobne. Ani k odstráneniu tohto nedostatku s prihliadnutím na už uvedené ústavný súd sťažovateľa nevyzýval.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

17. Ústavný súd konštatuje, že ústavnú sťažnosť je v tejto časti potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku zákonom ustanovených náležitostí.

18. Z hľadiska predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je podstatná najmä požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, a to požiadavka relevantnej ústavnoprávnej argumentácie (konkrétne skutkové a právne dôvody) namietaného porušenia práv, ako aj § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 tohto zákona neustanovuje inak.

19. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha, čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti.

Ústavný súd zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania osobitne platí v prípadoch, v ktorých sú osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd zastúpené advokátom.

20. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti požaduje vyslovenie porušenia práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu a zrušenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, avšak v ústavnej sťažnosti absentuje právne relevantná argumentácia obsahujúca tvrdenia o porušení sťažovateľových práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Sťažovateľ svoju argumentáciu upriamil na posúdenie dokazovania pred okresným súdom a krajským súdom.

21. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ napriek zastúpeniu advokátkou podal ústavnému súdu ústavnú sťažnosť, v ktorej absentujú konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu ním označených práv a slobôd (ústavnoprávne relevantné odôvodnenie ústavnej sťažnosti, pozn.).

22. Vo svojej doterajšej judikatúre ústavný súd už formuloval právny názor (pozri napr. IV. ÚS 359/08, II. ÚS 465/2021), podľa ktorého má nedostatok odôvodnenia sťažnosti (alebo jej časti) významné procesné dôsledky. Je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu, a to v ústavnoprávnej rovine porušenia základných práv. Všeobecne formulovaný subjektívny názor sťažovateľa o porušení jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným dôvodom na záver, že mohlo dôjsť k ním namietanému porušeniu práva, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili takýto záver formulovať aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie.

23. Napokon ústavný súd nad rámec uvedeného konštatuje, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu obsahuje z hľadiska ústavného prieskumu dostatočné a ústavne udržateľné odôvodnenie odmietnutia dovolania sťažovateľa. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože ten sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu vo veci sťažovateľa neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a ani nepoprel ich účel a význam.

24. Vzhľadom na to, že nedostatok odôvodnenia, ktoré predstavuje podstatnú náležitosť návrhu na začatie konania pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy, nemožno považovať za odstrániteľný nedostatok v štádiu konania po uplynutí lehoty ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde, v okolnostiach daného prípadu ústavný súd sťažovateľa už nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti spočívajúcich v nedostatočnom odôvodnení ústavnej sťažnosti.

25. Predmetná časť ústavnej sťažnosti vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu v predloženej podobe neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovujú ústava a zákon o ústavnom súde, pričom vo vzťahu k samotnému návrhu ide o neodstrániteľný nedostatok zákonných náležitostí. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti uzneseniu najvyššieho súdu v súlade s § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí. Zároveň je neopomenuteľne prítomná zjavná neopodstatnenosť ako dôvod odmietnutia návrhu podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

26. Keďže ústavný súd vzhľadom na uvedené nezistil žiadnu možnosť porušenia sťažovateľom označených práv, dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné z dôvodov podľa § 56 ods. 2 písm. a) a c) zákona o ústavnom súde odmietnuť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. januára 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu